

Til nr. 35

Den nugældende § 220, stk. 1, foreslås ændret, således at forbuddet mod erhvervsmæssig medvirken til tegning af forsikringer for »her i landet bosiddende personer, danske skibe eller her i landet beroende ejendele« hos ikke her i landet etablerede udenlandske selskaber ophæves, i det omfang det strider mod fællesskabsretten. For så vidt angår tegning af *skadesforsikring* hos selskaber etableret i et andet EF-medlemsland, sker der samtidig en betydelig praktisk lempelse gennem det samtidige fremsatte forslag til lov om udveksling af tjenesteydelser inden for direkte skadesforsikring. For skadesforsikring bliver § 220's funktion herefter at fastslå, at *erhvervsmæssig* formidling af sådanne forsikringer omfattes af forsikrings-tjenesteydelsesreglerne, medmindre der foreligger etableret virksomhed, idet mellemmanden direkte eller indirekte har permanent fuldmagt fra et enkelt eller enkelte udenlandske selskaber. I etableringstilfælde vil lov om forsikringsvirksomhed finde anvendelse, jf. bemærkningerne ovenfor til nr. 33.

For skadesforsikringsvirksomhed bevirker 2. skadesforsikringsdirektiv, som nævnt, at det effektivt skal være muligt at tegne forsikringer for her i landet bosiddende personer, danske skibe eller andre her i landet beliggende risici hos udenlandske forsikrings-selskaber, der har vedtægtsmæssigt hjemsted inden for EF og i øvrigt er omfattet af forslag til lov om udveksling af forsikringstjenesteydelser indenfor direkte skadesforsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets § 1. Alt efter måden, hvorpå den erhvervsmæssige formidling til det udenlandske EF-forsikringsselskab finder sted, vil selskabernes situation kunne opdeles i 2 grupper:

1) Formidler mellemmanden forsikringer til det udenlandske selskab erhvervsmæssigt, det vil sige enten som professionel mellemmand, der modtager betaling af selskabet eller af forsikringstage-ren, eller formidler vedkommende forsikringer til bestemte, ikke i Danmark etablerede udenlandske EF-forsikringsselskaber og modtager betaling herfor, vil det udenlandske EF-forsikringsselskab være omfattet af forsikringstjenesteydelsesreglerne i forsikringstjenesteydelsesloven.

Et yderligere indicium for, at formidlingen er erhvervsmæssig, vil være, hvis mellemmanden markedsfører sig her i landet med, at der formidles forsikringer til selskaber i andre EF-lande.

2) Formidler en mellemmand forsikringer erhvervsmæssigt, således at mellemmanden har en direkte eller indirekte permanent fuldmagt fra et eller enkelte udenlandske EF-forsikringsselskaber, vil det udenlandske forsikringsselskab blive omfattet af

etableringsreglerne i kapitel 24 i lov om forsikringsvirksomhed, jf. bemærkningerne til nr. 33.

Det bemærkes, at hvis formidlingen af forsikringen ikke foregår erhvervsmæssigt, hvilket vil sige, at der alene formidles enkelte forsikringer til ikke herværende udenlandske EF-forsikringsselskaber uden forudgående aftale med forsikringsselskabet, så vil disse forsikringer kunne tegnes, uden at selskabet skal opfylde etableringsreglerne efter kapitel 24 eller forsikringstjenesteydelsesreglerne efter forsikringstjenesteydelsesloven.

Der er endnu ikke vedtaget direktiver om harmonisering og gensidig anerkendelse for så vidt angår livs-forsikringsvirksomhed. For livsforsikringsvirksomhed vil der derfor – navnlig af hensyn til forbrugerbeskyttelsen – reelt måtte gælde et forbud mod erhvervsmæssig medvirken til tegning af direkte forsikringer for her i landet bosiddende personer hos udenlandske forsikringsselskaber, der ikke er etablerede her i landet.

Ophævelsen af forbuddet mod formidling af tegning af forsikringer gælder kun EF-forsikringsselskaber. Forbuddet vil således stadig kunne opretholdes over for selskaber i andre lande end EF-medlemslande. Af hensyn til igangværende internationale forhandlinger foreslås det imidlertid i indledningen til § 220, at industriministeren får hjemmel til at gennemføre yderligere fravigelser. Denne hjemmel indebærer, at ministeren kan fastsætte særlige betingelser for sådan tegningsvirksomhed her i landet.

2. skadesforsikringsdirektiv berører ikke de såkaldte korrespondentforsikringer. Ved korrespondentforsikring forstås den situation, hvor forsikringstageren foretager den grænseoverskridende handling og uopfordret samt på eget initiativ henvender sig til et forsikringsselskab i et andet land, det være sig skriftligt, personligt eller telefonisk, og tegner en forsikring i dette selskab. Denne form for forsikringstegning er ifølge den nugældende § 220 tilladt, og denne retstilstand forbliver uændret. Dette fremgår af § 220, stk. 1, modsætningsvis.

Til nr. 36

Der henvises til bemærkningerne til nr. 7.

Til nr. 37 og 38

Konsekvensændring.

Til nr. 39

Der henvises til bemærkningerne til nr. 2.

Til nr. 40